

Příběh z deníku jedné ANA girl

Bylo to malé nedorozumění, které přerostlo v horror. Začalo to jedním malým chatem s klukem, kterého jsem neznala. Nemělo to zajít tak daleko, byl to fejk, měl úžasné fotky, byl moc milý a tak jsem mu napsala to jedno jediné jednoduché AHOJ a začalo to. Konverzace: jak se máš? Co děláš? Rozváděli jsme různá témata, byl moc milý a já se mu svěřila, že mám trable v životě, že nejsem oblíbená, nemám přítele ani moc nikoho, kdo by mě vyslechl a pomohl mi. Začal být pro mě jako nejlepší kámoš, co mě vyslechl a poradil mi. Bylo to milé.

Jeden večer tak po měsíci se mě zeptal, kde bydlím a takové ty menší detaily, a protože jsme si měsíc psali x hodin denně, nepřišlo mi divné mu odpovědět. A tak jsem mu neřekla jen město, ale i přesnou adresu a začalo to!! Po škole jsem se koukala do schránky a najednou tam byla červená obálka a na ní bylo napsané mé jméno. Žádné podezření jsem neměla a obálku s nadšením otevřela. Dopis byl napsaný na počítači a v něm výhrůžky. Říkám si, že je to nějaká legrace, ale večer mi psal Pavel, jestli jsem dostala dopis, tak říkám, že ano, dostala. Nechápala jsem totálně. Pavel píše, že mě chce vidět. Pak mi došlo, že ho vůbec neznám a nevím, kdo to vůbec je ...

Jemně jsem mu řekla, že ne, že přes chat je to fajn a že by to tak mělo zůstat a šla jsem z Fb pryč. Další dny už to začínalo být tvrdší a já začala mít strach a začala jsem míň a míň jíst, nemohla jsem jíst, ani trochu mi to nešlo, pořád jsem myslela na ty výhrůžky a nemohla to dostat z hlavy. Říct to mámě? To ne!!! Seřvala by mě, že jsem něco takového vůbec udělala.

O dva týdny později, když jsem přišla ze školy domů a doma si konečně udělala jídlo, jsem snědla pár soust rohlíku se sýrem a v tom slyším, jako kdyby mi někdo házel kamínky do okna v pokoji. Jdu se podívat v domnění, že jsou tam hloupé malé děti, a už jak jsem otvírala okno a chystala jsem se zakřičet: „Vy malí haranti, táhněte jinam!!“ Dole jsem uviděla muže, vysokého, mohlo mu být tak 23 let. Držel v ruce kamínky a začal na mě pokřikovat, jak se mám? Proč už si nepíšeme? Proč? Proč? Pořád nějaké otázky. Po chvíli mi došlo, že je to „Pavel“. Hned jsem zavřela okno a zatáhla všude žaluzie. Ten bezbranný pocit byl šílený. Neměla jsem moc kamarádek, proto jsem to neměla komu říct, a dusila se tím sama.

Moje problémy s jídlem se stupňovaly, až jednou u snídaně, kdy jsem do sebe opět nemohla nic dostat, se mě mamka ptá, kolik vážím, a já že 54 kilo. Máma mi nevěřila a hned donesla váhu. Když jsem si na ni stoupla, ukázalo se 48 kilo. Máma se ptala, jestli mi něco není, jestli jí nechci něco říct, ale já jen zakroutila hlavou a šla si pro věci do školy a rychle jsem odešla z domu.

Uběhlo tak 6 týdnů a vše ustávalo, chuť k jídlu se mi vracela, ale obavy se stupňovaly. Pak znovu po škole ve stejný čas slyším kamínky, co se odrážejí od mého okna. Opatrně se podívám a znovu tam stojí ten muž. Podlomily se mi nohy a sedla si na zem. Klepala jsem se. Za chvíli se ozval zvonek. Opatrně se ptám, kdo tam je a ozve se mužský hlas: „Tady Pajas“. Zavěsila jsem s pocitem, že musím pryč, že musím utéct. Napadla mě léčebna pro anorexii. Hloupý nápad? Možná, ale v tu chvíli mi přišel skvělý. Za měsíc mého strachu a nejedení mě máma dotáhla k doktorce, která zjistila, že mých 42 kilo je solidní podváha a poslala mě do léčebny. Nejdřív jsem nechtěla, protože jsem do anorexie i mentálně vplula, předtím to byl plán, ale teď jsem hubená být chtěla.

I tak mě tam máma odvezla a po týdnu, co jsme tam strávila, mě napadla myšlenka na Pavla ... cítila jsem se v bezpečí v místě, kde o mně neví.

Uzdravila jsem se po 5 měsících. Změnila jsem školu, našla jsem si i kamarádky a vše bylo skvělé. Po Pavlovi rok ani vidu, ani slechu, a já už mohla dál v klidu žít a chodit po venku bez strachu z muže, co mě sleduje. Naštěstí jsem mámě o Pavlovi říct nemusela a vše se vyřešilo samo.

Nikdy už si nebudu psát s někým, koho aspoň od vidění neznám. Je to nebezpečné a za ten šílený strach to nestojí. Je to moje soukromí a nikomu ho nedám a nedovolím nikomu, aby mě zastrašoval kvůli mému nerozumu.

Eliška Čermáková, 9. třída
ZŠ Kanice